בח א מיי׳ פ״ד מהלכות איסורי מזבח הלכה במ ב מיי פ"ד מהלכות ק"פ הלכה יא: ג מיי' פ"ו מהלכות ק"פ הלכה ג סמג עשין רכד: לא ד מיי שם הלכה ה סמג שם:

רבינו חננאל (המשך) משייר ביה בפסחו. ואם ימוה אחר עמו ויקח מעות ממנו, אותן המעות חולין הז. ולזה הוצרכה המשנה . לומר אע״פ שממנה הזונה על פסחו ויש לו רשות, לא נפסל הפסח ההוא ואיצטריך קרא למעוטי דהא דידיה, ומעטינן ליה לכל נדר פרט לנדור, יהפסח הזה כבר נדור והיכן שנה רבי שמשייר אדם בפסחו, דתניא ואם ימעט הבית מהיות משה, מכדי אכילה ולא מכדי מקח. רבי אומר אף מכדי מקח, שאם אין לו ממנה אחרים עמו ומעות שבידו חולין, דתקנתא דפסח הוא שעל מנת כן הקדישו ישראל את פסחיהן. ואמר ארני אוא הא מחוני אביי אנא הא מתני׳ הוינא מוקים לה בקדשים קלים ואליבא דר׳ יוסי . הגלילי דאמר ממון בעלים הם, כיון דאינון ממוניה איצטריד קרא לכל נדר . . פרוז לנדור למעוטי הני קדשים קלים, דלא חייל איסור אתנז ומחיר עליהז. מעמידה לרבי, אלא הייתי אומר דבפסח לא משייר איניש אבל במעות ודאי משייר איניש, דכי מפריש אדעתא דהכי מפריש להו שמשים בדעתו וכי לא יהיו דמי הכבש אלא אלו לא פחות ולא יתר. ארו לא פווות ולא יונו, יתכן שיהיו יתר ואוסיף, או פחות וישאר לי. ל) והשתא דאוקמי ר' נמי מוקימנא לה להא מתניתא לרבי, ולא משייר משייר איניש. לפיכך תני . מעות שבידו חולין מצית מוקמת לה דקתני והמורר טולחו ושלמיו לא עשה [כלום]. והא ברייתא דקתני אם ימעט הבית ית. ביני הביות (חולקת) [חלוקת] רבנן ורבי, חלקו רבה ור' זירא עלה. חד אמר למנות עמו אחד רפסח וליטול ממוו מעות לקנות בהם עצים לצלותו דברי הכל מותר, דכי גופיה דפסח הוא. כי מצה ומרור כו'. וחד אמר המעות חלוק או טלית,

מי כתיב מהיות שה משה

-כתיב, החיה עצמך מן

בשם ר' אושעיא תנאי

לב ה שם הלכה ד:

בי פליגי במצה ומרור. להאי לישנא לריך לומר דהך דאתנן אתיא כרבי יוסי הגלילי דאמר קדשים קלים ממון בעלים הוא להכי אילטריך לכל נדר אבל כרבי לא מתוקמא כיון דסבר להאי לישנא דפסח לא משייר אלא במצה ומרור לחודיה ומיהו ההיא דלעיל דקתני מעות שבידו חולין היינו חולין לענין מלה ומרור דכרבי יוסי הגלילי לא מיתוקמא דקתני לא עשה ולא כלום א: החיה עצמך משה. מימה דמקרא נפיק כיון מה לריך לטעמא שעל מנת כן הקדישו ישראל פסחיהם ויש לומר דקא משמע לן קרא דדעתו לכך:

אמר אביי אי לאו דאוקמיה רבי אושעיא לההיא בממנה זונה, על פסחו ורבי היא הוה מוקמינא לה לההיא בקדשים קלים ואליבא דרבי יוםי הגלילי דאמר ⁶קדשים קלים ממון בעלים הוא אבל בפסח לא משייר איניש במעות ודאי משייר איניש דמעיקרא כי מפריש להו אדעתא דהכי מפריש להו והא רבי היא ומשום הכי מעות שבידו חולין יּ (דבפסח לא משייר איניש) ובמעות ודאי משייר איניש וההיא דקא מוָקי לה רבי אושעיא כרבי לא מוקמינא ליה אנא כרבי דבפסח לא משייר איניש יובמעות משייר איניש דמעיקרא כי מפריש להו אדעתא דהכי מפריש להו) והא ליכא לאוקמי כרבי יוסי דהא תני בה והמוכר עולתו ושלמיו לא

עשה ולא כלום והשתא דאוקמיה רבי אושעיא לההיא בממנה זונה על פסחו ורבי היא ש"מ דסבירא לי' אפילו בפסחו משייר איניש מאי היא דרבי אושעיא דתנן דינתן לה מוקדשין באתננה הרי אלו מותרין עופות דחולין הרי אלו אסורין שהיה בדין ומה אם מוְקדשים שהמום פוסל בהן אין אתנן ומחיר חל עליהן עופות שאין המום פוסל בהן אינו דין שאין אתנן ומחיר חל עליהן ת"ל ילכל נדר לרבות את העופות סק"ו למוקדשין מעתה מה עופות שאין המום פוסל בהן אתנן ומחיר חל עליהן מוקדשין שהמום פוסל בהן אינו דין שאתנן ומחיר חל עליהן ת"ל לכל גדר פרט לגדור אלא טעמא דכתב רחמנא נדר הא לאו הכי הוה אמינא מוקדשים חל איסור אתנן עליהן והא אין אדם אוסר דבר שאינו שלו א"ר אושעיא בממנה זונה על פסחו ורבי היא מאי רבי דתניא 20אם ימעם הבית מהיות משה החייהו משה מכדי אכילה ולא מכדי מקח רבי אומר אף מכדי מקח שאם אין לו ממנה אחר עמו על פסחו ועל חגיגתו ומעות שבידו חולין שעל מנת כן הקדישו ישרְאל את פסחיהן רבה ורבי זירא חד אמר בעצים לצלייתו כולי עלמא לא פליגי דכיון דתקנתא דפסח הוא כגופא דפסח דמי כי פליגי במצה ומרור רבגן סברי הא אכילה אחריתי היא ורכי סבר כיון דהכשירו דפסח הוא כגופא דפסח דמי וחד אמר במצה ומרור גמי יכולי עלמא לא פליגי דכתיב יעל מצות ומרורים יאכלוהו דכיון דמכשירין דפסח נינהו כפסח דמי כי פליגי ליקח בו חלוק ליקח בו מלית רבנן סברי מהיות משה אמר רחמנא החייהו לשה ורבי סבר החיה עצמך משה ולאביי דאמר אי לאו דאוקמה רבי אושעיא לההיא בממנה זונה על פסחו ורבי היא הוי מוקמינן לה בקדשים קלים ואליבא דר"י הגלילי דאמר קדשים [קלים] ממון בעלים הוא אבל בפסח לא משייר איניש הא קתני בהדיא שעל מנת כן הקדישו ישראל את פסחיהן אימא שעל מנת כן הקדישו ישראל מעות פסחיהן: בותני יזב שראה שתי ראיות שוחטין עליו בשביעי ראה שלש שוחמין עליו בשמיני שלו שומרת יום כנגד יום שוחמין עליה בשני שלה ראתה שני ימים שוחטין עליה בשלישי והזבה שוחטין עליה בשמיני: גמ' אמר רב יהודה אמר רב ישוחמין וזורקין על מבול יום יומחומר כפורים

אריך לפסח: **מכדי אכילה.** אם יחסר לו מעות שאין לו במה ליקח אורכי אכילת הפסח כגון עלים לאלותו רשאי הוא למוכרו: **ולא מכדי מקח.** שאם אין לו מעות לסחורה אינו רשאי למכור פסחו לכך: כו"ע לא פליגי. דיכול להימנות אחרים ליקח במעות עלים: החייהו לשה. עשה לורכי הפסח מן המעות: ולאביי דאמר. לעיל אליבא דרבי בפסח לא משייר איניש הא קחני שעל מנת כו׳ אלמא פסח גופיה ממון בעלים הוא: **אימא מעות פסחיה**ן. זה שנתמנה עמו לפסחו ונתן לו מעותיו חולין היו ונתן לו במתנה ומשום הכי יכול ליקח בהן טלית ונותן לו חלק של פסחו במתנה ומעותיו חולין הן שעל מנת כן הקדישן שאם רלה ליתנם במתנה יתנם: בותגר' זג שראה שתי ראיות. שטומאתו טומאת שבעה ואינו טעון קרבן: שוחטין עליו בשביעי. ואע"פ שלא העריב שמשו דהא חזי למיכל לאורחא: ראה שלש. דלא חזי למיכל עד דמייתי כפרה: שוחטין עליו. אם חל שמיני שלו בערב הפסח ואפילו לא הביא כפרתו ומביאה לאחר מיכן דמחוסר כפורים דחי עשה דהשלמה כדאמרן בתמיד נשחט (לפיל נט.): **שומרת יום לנגד יום.** הרואה יום אחד בחוך אחד עשר ימים שבין נדה לנדה דבעיא לספור יום המחרת שוחטין עליה ביום ספירה דכיון שספרה מקלת היום מותרת לטבול ואף על פי שמחוסרת הערב שמש שוחטין עליה: והובה. שראתה שלשה רלופים בחוך אחד עשר יום ולריכה לספור שבעה נקיים ולהביא קרבן שוחטין עליה בשמיני ותביא כפרחה קודם שתחשך ותאכל: גבו'

נ. ואין יילין מאיליי ייסו מפריש [את פסחו וזה מפריש את מעותיו ממנה אותו על שלו והמעות יוצאין ל] חולין מאיליהן. ואקשינן על אביי דאמר אפילו לרבי בפסח לא משייר איניש, והא קתני בהדיא על מנת כן הקדישו ישראל את פסחיהן. ושני אימא שעל מנת [כן] הקרישו ישראל מעות פסחיהן. **מרגו" זב שראה שתי ראיות שורטין** עליו כר. אמר רב יהודה אמר רב שוחטין וזורקין על טבול יום, דאע"ג דמחוסר ערב שמש, שמשא ממילא ערבא. ועל מחוסר כפרה בשמסר קינו לב"ד של כהנים.

אמר אביי אי לאו דאוקמא ר' אושעיא. להא דמנן לקמן דאמנן חל על המוקדשים בממנה לוונה על פסחו באמננה ואע"ג דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו הכא אמרינן דאתנן חל עליו: ורבי היא. דאית ליה פסח ממון בעלים הוא דאמר לקמן אף מכדי מקח שאם ימעטו לו מעות לבעל הפסח ליקח חלוק וטלית ממנה אחרים עמו על פסחו ונוטל מהן מעות ועושה צרכיו אלמא שלו הוא ויכול לאוסרו. אי לאו דאוקמא רבי אושעיא במסכת תמורה לההיא כדפרישית אנא הייתי מוקי לה ההיא דאתנן בקדשים קלים שנתן לה שלמים

באתננה ויש בידו לאוסרן ורבי יוסי הגלילי היא דאמר בפרק קמא דב"ק על פסחו ויקח מן המעות מה שהוא

(דף יב:) קדשים קלים ממון בעלים הם והאי מתניתא דלעיל" דקתני מעות חולין הוה מוקמינא כרבי והוה אמינא דהא דשרי רבי לעשות לרכיו במעות לאו משום דפסח אית ביה שיור בקדושתו ליתפס קדושת המעות בחולין שבו אלא משום דוה שמפריש המעות שייר בקדושתו לתתם מתת חולין לבעל הפסח והא ליכא לאוחמי כרבי יוסי דהא קתני בשלמים לא עשה כלום וההיא דאתנן כר' ובפסח לא הייתי מוקי לה דלא הוה סלחא דעתאי דפסח לרבי ממון בעלים הוא שיהא בידו לאוסרו: דלא משייר איניש. בקדושת הגוף דבהמה וטעמא דרבי דאמר אף מכדי מקח משום דבמעות משייר איניש לתתם ש מתת חולין בחזקת חולין ומעיקרא אדעתא דהכי אפרשינהו ומשום הכי חולין הם דוה שהפריש לפסחו ואחר כך הימנה אחרים עמו מתנה בעלמא הוא דיהיב להו והנך יהבו ליה ממעות חולין מתנה והממנה זונה מתנה הוא שאין בידו למוכרו ואין אתנן חל עליו: והשתח דחוקמה כ' חושעיה לההוא בממנה זונה על פסחות). אלמא קא סבר ר' אושעיא פסח גופיה לר' ממון בעלים ושמעינן מינה דאפי׳ בפסח משייר איניש כל שכן מעות וכ"ש דמלינן לאוקמא להך דקתני מעות שבידו חולין כרבי דהא פסח חולין הוא ויכול למוכרו ומעות של אותן אחרים חולין הוה וליכא לאקשויי היאך הקדש חל על הקדש לצאח לחולין: הרי אלו מותרין. כדיליף לקמן: עופות. תורים ובני יונה שחינן מוקדשין: שהמום פוסל בהם. אף משהוקדשו אין אתנן חל עליהם כדיליף לקמן: עופות. חולין שמום אין פוסל בהן מלהקדישם דלא נאמר תמות וזכרות בעופות אינו דין כו': קל וחומר למוקדשין מעתה. שיחול חתנן עליהן: אלא טעמא כו'. פירכא הוא: ואם ימעט הבית וגו'. אם יהיו מעות מועטין לבעל הפסח מהיות משה שאין לו במה לקנות לצורכי הפסח ולקח הוא ושכנו הקרוב אל ביתו יקח מעות משכנו וימננו

ל) וב"ק יב: וש"כן, נ) פ״א ל״ג, ג) פ״א ל״ג, ד) ממורה ל: ע״ש, ה) ושסן, ו) ותמורה ל:ן, פט:], ה) [ס"ח

תורה אור השלם 1. לא תָבִיא אָתְנן זוֹנְהּ וּמְחִיר בֶּלֶב בַּית יְיָ אַלְהִיף לְּכְל נֶדְר בִּי תוֹצָבַת יִיְ אֱלֹהָיף גַּם שָׁנִיהָם: דברים כג יט .2 ואם ימעט הבית 2. וְאָבּם יִבְּיגָּט יִנְבְּיִּוּנְ מִבְיִת מִשֶּׂה וְלְקַח הוּא וּשְׁבֵנוֹ הַקְּרֹב אֶל בֵּיתוֹ במכסת נפשת איש לפי , אָכִלוֹ תָכַסוּ עַל הַשָּׁה:

3. בחדש השני בארבעה עשר יום בֵּין הָעַרְבַּיִם יַעֲשוּ אֹתוּ עַל מַצוֹת וּמְרֹרִים יֹאבְלָהוּ:

הגהות הב״ח (h) רש"י ד"ה והשתא וכו' על פסחו וכרבי אלמא:

מוסף רש"י

הרי אלו מותרין. לא חייל עליהו אתנן (תמורה סיינ עניסו סמק (ונוודה ל:). בממנה זונה על פסחו. הא דאנטריך קרא למעוטי קדשים, כגון שהפריש פסחו ולאחר זמן אמר לזונה הבעלי לי והיתני על פסחי באתנניך, וכיון דאמר רבי רשאי אדם למנות אחרים אם ילטרך למעות לשום דבר אלמא ממונו הוא ואימא ליחול עליה אתנן להכי אצטריך לכל נדר להוציא .(שם). ואם ימעט דרים הכי שנתמעט ביתו שאין לו מה שהוא לריך, מהיות משה, החייהו משה, שימנה אחרים עמו על פסחו ויתנו לו נתמעט הבית מכדי אכילה יקבל חיותו ומזונו מן השה, שאין לו מה שיאכל. ל"א החייהו משה, אם אין לו ווצים לולוחו חרדי חרילה סוא והחייהו משה, ולא מכדי מקח. שאם רונה סחורה ונתמעט מכדי אותו מקח, למשום שאיו לו מה ליתו בו. אינו ממנה אחרים על פסחו .(שם).

מוסף תוספות

א. דמשמע אף הבשר אינו מכור ליאכל ללוקח, ואי כרהי"ג נהי דלא עלו לרטלים לשם חורה דלא מיהו הבשר למה לא תהא קנויה ללוקח. תוס' שאנץ.

רבינו חננאל

אמר אביי אי לאו דאוקמיה (יאשיה) [אושעיא] דתנן בתמורה פ״ו נתן לה מוקדשין באתננה . הרי אלו מותרין ובעופות

למוקדשין מלמיחל עלייהו איסור אתנן ומחיר [כלב] מדכתיב לא תביא אתנן זונה ומחי כלב בית ה׳ אלהיך לכל נדר, ודרשינן לכל נדר פרט לנדור, כלומר כל דבר הנדור ומוקדש אין אתנן ומחיר חל עליהן. אמאי בעינן קרא למעוטי המוקדשין, תיפוק ליה דכיון דאקדשינהו לאו דיידיה אינון וקיימא לן אין אדם אוסר דבר שאינו שלו. ואוקמא ר׳ אושעיא בהא מתני׳ בממנה לוונה על פסחו ואליבא דרבי דאמר המקדיש פסחו